

Kadar vse raja in je etno nov

Le kaj se zgodi, če se »skup vzamejo«
bistri fizik, sanjavi virtuoz, »ful time
metalec« in rdečelična veseljakinja?
Kolobocija? Ni rečeno! Če k temu pridamo
še »spirit«, veliko popisanih notnih zvezkov,
logo z ležečo kravico in iskreno prijateljstvo,
je govor o bendu, ki vnema duše v različnih
kontekstih. O Jararaji!

Tekst: **NINA KOKELJ**

Etno je nekaj »starega«. A z Janezom Dovčem, »srčnim kraljem« pahljače junakov glasbene skupine Jararaja na eni izmed kav med njegovim pohajkovanjem s skupino Terra-folk, takoj razčistiva: »Sem za to, da je razmerje med muzeji in galerijami v prid galerijam. Staro zelo spoštujem in se iz njega tudi učim, vendar je naše poslanstvo ustvarjati novo, slikati ta trenutek in ta prostor.«

Janez, Petra, Grega in Vasja to v resnici počnejo. V njihovi izvedbi je mogoče slišati marsikatero svetovno vižo, bodisi v različici jazzy, klezmer, balkan, tango ali rock' n'roll; a Janezova harmonika, Petrin kontrabas, Gregorjev klarinet in Vasjeva violina so najzvestejši slovenski ljudski glasbi. Predvsem zato, ker je zelo navduhujoča in ker bi jo radi približali mladim in do tovrstne glasbe nezaupljivim poslušalcem. A v svojih obdelavah se kljub velikemu spoštovanju ljudskega ne obremenjujejo s pravili poustvarjanja in ohranjanja stilske čistosti, saj v končni fazi štejeta le zvok in sporočilnost posamezne skladbe.

Vsi prepevajo. Vsi člani skupine so veščji petja. Za »povrh«. Lahko bi jih poimenovali s simpatično besedo, ki se je drži pečat rustikalnosti – godci. Ali kot je v spremni besedi k njihovemu prvenecu z naslovom Jara raja zapi-

sal Janko Rožič: »Glasba Jararaje je svetlo zvoneča, sestavljena iz najstarejših ljudskih izročil, ki jih veže na način, da zazvenijo prerone in sveže.«

Petra. Veseljakinji Petri se zdi, da brez glasbe preprosto ne bi hotela živeti. »Poznam jo že tako dolgo kot dudo in topel kakav v steklenički.« Je njeno čustvovanje, včasih je vse, drugič ne dovolj, vedno pa je »več kot nič.« Na začetku je bila samo zabava. Njenemu petju ter velikokrat precej glasni Janezovi harmoniki je bilo težko ubežati. »Zabavala sem ljudi in sem bila srečna.« In danes, ko ima bend za sabo že več kot 50 gostovanj v tujini, zelo uspešen koncert z gosti pred polnim avditorijem ljubljanskih Križank in več kot 3000 ponosnih lastnikov svoje prve zgoščenke, je zanjo glasba »še bolj super«.

Vasja. Violinist Vasja je po izobrazbi fizik. In po njegovem področju nista tako oddaljeni med seboj, kot se zdi na prvi pogled. »Fizika je približen opis, zapis dogajanja v naravi. Če se ozremo okoli sebe, če prisluhnemo na-

ravi, slišimo še mnogo več. Med drugim glasbo.« Konec koncev so »matematična« pravila glavna sestavina glasbe ali kot Vasja citira umnega moža Liebnitza: »Glasba je prikrita vaja iz aritmetike, pri čemer se duša ne zaveda, da računa.«

Gregor, študent obramboslovja, je »metalec«. Njegov instrument je kovinski in okoli njega po majlem rožlja, saj je Gregor okrašen z obveznim metalskim nakitom. Pod robustno temačno podobo pa se skriva mehko srce. Ob kakšni

še posebej nežni skladbi dobi poseben izraz na obrazu in le tisti, ki ga zelo dobro poznajo, opazijo tudi »roso v njegovih očkah«.

Janez je po duši človekoljub. Energije mu ne manjka; večče jo usmerja k tistemu, kar je v danem trenutku zanj najpomembnejše. Že nekaj časa je to glasba. Prvi koncert je imel pri petih letih, zadnjega pa včeraj zvečer. Multiinstrumentalist je, igra na vse, »kar mu pride naproti«. Najraje pa svojo harmoniko, leseno, »zelo ekspresivno« lepotičko iz majhnega

Stran / Page: 24

Doseg / Reach: 143.000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 520 cm2

2 / 2

italijanskega mesta Castelfidardo, kjer ima »starše« večina harmonik.

Posebna strast, ki ima posebno mesto med njegovimi dejavnostmi, pa je t. i. »jam session«. »Kar naenkrat na odru, pred ljudmi, med glasbeniki in njihovimi instrumenti. Nekatero poznam,

raraja

nekatero vidim prvič, skupinsko muziciranje. Improvizacija.« Ko zapre oči, prisluhne prvemu tonu, »me zadene kot dražljaj«.

Spontano se odzove, glasba steče, tokrat bo vnovič povedala prav posebno zgodbo. »Skozi moje prste, tvoja usta, njegov udarec z ного.«

Janez, Petra, Grega in Vasilij vadijo pri Janezu doma. V Sneberjah. »Naša hiša je velika. In naša soba za vaje prav tako«. Poleg umetelnih zvokov glasbe jo krasi čisto pravi biljard in, jasno, bobni. »Med vajami igramo in se igramo«. In potem pridejo, čisto potih, tisti trenutki, ko se igra spoji z glasbo, ko se humor in občutek naklonjenosti zlijeta v sinergijo, ali kot jo Vasilij zelo preprosto, a zgovorno poimenuje – prijateljstvo.

Te dni se bolj igrajo. A kmalu bodo spet igrali. Veliko. Saj imajo preprosto vizijo: čim bolj izkoristiti svoje darove, čim več svojih čustev pretopiti v glasbo, se počutiti kot v velikem peskovniku in uživati v igri ter spoznavanju z drugimi otroki. ■

